

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 3 อาจกล่าวได้ว่ามีตัวแปร จำนวน 21 ตัว จาก 33 ตัว สามารถแยกกลุ่มเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย และกลุ่มนักเรียน ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

แม้ว่าตัวแปร 21 ตัว รวมกันสามารถแยกกลุ่มเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย และกลุ่มนักเรียนได้ แต่มีตัวแปร เพียง 9 ตัว เท่านั้น ที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มาตรฐาน (C_1) สูง ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ซึ่งชี้ให้เห็นว่าตัวแปรเหล่านี้มีอิทธิพลสำคัญในการจำแนกกลุ่มเยาวชนกระทำผิดกฎหมายและกลุ่มนักเรียนเหมาะที่จะนำมา อภิปรายผลต่อไป

ตัวแปรทั้ง 9 ตัว สามารถรวมเป็นลักษณะของปัจจัยใหญ่ได้ 2 ปัจจัยคือ ปัจจัยทางสภาพแวดล้อมและปัจจัยทางครอบครัว

1. ปัจจัยทางสภาพแวดล้อม เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด ซึ่งได้แก่การศึกษา ($C_1 = -0.6257$) การเที่ยวเล่นคุยกับเพื่อนเมื่อมีเวลาว่าง ($C_1 = 0.3182$) และการมีเพื่อนสนิทถูกจับกุม ($C_1 = 0.3112$)

ตัวแปรการศึกษาเป็นตัวแปรซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มาตรฐานสูงถึง -0.6257 เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่สามารถจำแนกเยาวชนกระทำผิดกฎหมายและนักเรียนได้

เหตุที่การศึกษามีอิทธิพลต่อการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน เพราะตามปกติ ผู้มีอายุระหว่าง 14-18 ปี ควรจะศึกษาอยู่ในโรงเรียน ซึ่งแน่นอนว่าถ้าเยาวชนวัยนี้ไม่ได้ศึกษาอบรมอยู่ในโรงเรียน โอกาสที่จะกระทำผิดก็มีมาก จากตารางที่ 12 จะเห็นได้ชัดเจนว่า เยาวชนกระทำผิดกฎหมายเกินครึ่ง (ร้อยละ 54.6) ที่จบ

การศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 4 และต่ำกว่า แสดงว่าเขาวชนกรทำผิดเหล่านี้ออกจากโรงเรียนตั้งแต่อายุประมาณ 10 ขวบ ดังนั้นตัวแปรการศึกษาจึงเป็นตัวแปรที่สำคัญที่มีอิทธิพลทำให้เขาวชนกรทำผิดกฎหมาย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยอื่น ๆ ที่ว่าเขาวชนกรทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่มีการศึกษาค่ำ (Cloward and Ohlin 1960, เสาวภา วัชรภักดี 2521; อรรดา สิมป์ไพฑูริย์ 2521 พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ 2523) หรือขณะถูกจับกลุ่มเขาวชนกรทำผิดส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนหนังสือ เช่นปี พ.ศ. 2524 เพียงร้อยละ 22.7 ของเขาวชนกรทำผิดกฎหมาย (อายุ 7-18 ปี) เป็นนักเรียน (อนันต์ชัย เขื่อนขรรค์และคณะ 2527: 53, อ้างจากสถิติศาสตร์เด็กและเขาวชนกฉาง 2524)

อย่างไรก็ตามการที่เขาวชนกรทำผิดกฎหมายมีการศึกษาค่ำ อาจมีสาเหตุหลายประการเช่น บิดามารดาของเขาวชนกรทำผิดโดยเฉลี่ย (ตารางที่ 19) มีรายได้ต่ำกว่าเขาวชนนักเรียน การมีรายได้ต่ำจึงไม่สามารถส่งเสียให้บุตรคนใดเรียนหนังสือชั้นสูงตามวัยได้ หรือในทางกลับกันเขาวชนกรทำผิดกฎหมายเองอาจไม่สนใจเรียนหนังสือเองแล้วออกจากโรงเรียน ดังเช่น ลาดีและซาวิตซ์ (Lalli and Savitz 1972: 1-19) ศึกษาเขาวชนนิวยอร์กอเมริกัน พบว่า นักเรียนที่มีประวัติเคยกระทำความผิดกฎหมายส่วนใหญ่ไม่ค่อยสนใจการศึกษา ไม่สนใจที่จะศึกษาค้นคว้าระดับมหาวิทยาลัย และมีประวัติที่มีความสามารถต่อทางการศึกษาตั้งแต่วัยเด็กเล็ก หรืออาจเป็นเพราะเขาวชนอาศัยอยู่ในเขตที่มีโรงเรียนไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียนทำให้เขาวชนบางคนไม่อาจเข้าศึกษาต่อได้ (Shaw and McKay 1942: 318) และจากการที่เขาวชนที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียนแต่ไม่ได้เรียนหนังสือในขณะที่เด็กกัน การที่มีอายุน้อยและมีการศึกษาค่ำทำให้เขาวชนไม่สามารถหางานทำได้ ดังที่เสาวภา วัชรภักดี (2521) ศึกษาพบว่า เขาวชนกรทำผิดส่วนใหญ่ไม่เรียนหนังสือ จึงมีเวลาว่างมาก และเมื่อมีเวลาว่างจึงเที่ยวเตร่กับเพื่อน ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยนี้ที่ว่าเมื่อเปรียบเทียบกันแล้วเขาวชนกรทำผิดกฎหมายเที่ยวเล่นคุยกับเพื่อน เมื่อมีเวลาว่าง คิดเป็นจำนวนร้อยละ 66.7 ซึ่งมากกว่านักเรียน (ร้อยละ 4.8) ที่ปฏิบัติคนเช่นนี้เมื่อมีเวลาว่าง แคนักเรียนส่วนใหญ่เมื่อมีเวลาว่างจะชอบทำกิจกรรมอื่น ๆ เช่น เล่นกีฬา ฟังเพลง ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ เล่นดนตรี เป็นต้น

ในขณะที่เกี่ยวกับการวิจัยครั้งนี้พบว่า เยาวชนกระทำผิดมีเพื่อนสนิทถูกจับกุม คิดเป็นจำนวนร้อยละ 67.2 ซึ่งมากกว่านักเรียน (ร้อยละ 10.3) ที่มีเพื่อนสนิทถูกจับกุม ดังนั้นจึงสรุปได้ว่ากลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลที่ทำให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมาย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับอิธมา จิมป์โพทรี (2522: 109) ซึ่งพบว่าสูงถึงร้อยละ 71.5 ของเยาวชนกระทำผิดกฎหมายที่อยู่ในสถานฝึกและอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่ยอมรับว่ามีเพื่อนสนิทที่กระทำผิดกฎหมายแต่ไม่ถูกจับกุมชุกภายในสถานพินิจ นอกจากนี้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายจำนวนสูงถึงร้อยละ 52.5 ที่กระทำผิดร่วมกับผู้อื่น (อิธมา จิมป์โพทรี 2522: 102)

อย่างไรก็ตามอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อการกระทำผิดกฎหมายมิใช่มีเฉพาะต่อกลุ่มเยาวชนกระทำผิดกฎหมายเท่านั้น แม้แต่ในกลุ่มนักเรียนเองเพื่อนก็มีอิทธิพลสำคัญที่ทำให้กระทำผิดกฎหมาย ดังเช่น เฮอริช (Hirschi 1969: 99) พบว่าจำนวนครั้งที่นักเรียนเคยถูกจับกุมจะเพิ่มขึ้นตามจำนวนครั้งที่เพื่อนสนิทของตนถูกจับกุมด้วย และพรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2523: 189) เคยศึกษาพบว่า เยาวชนกระทำผิดกฎหมายมักจะมีเพื่อนกระทำผิดในลักษณะที่สอดคล้องกันสูงและอาจกล่าวได้ว่าการคบค้าสมาคมกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นปัจจัยเชิงสาเหตุทางตรงที่สำคัญที่ทำให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมาย ซึ่งสอดคล้องกับรายงานของ มอราซ (Morash, in Laufer and Day, eds. 1984: 387, quoting Akers, et al. 1979 Poole and Regoli 1979; Hirschi 1969; Giordano 1978) ที่เขาวิเคราะห์จากผลการวิจัยต่าง ๆ แล้วสรุปว่า "การคบค้าสมาคมกับกลุ่มเพื่อนที่มีความประพฤติเบี่ยงเบน (delinquent peers) มีอิทธิพลที่สำคัญอย่างมากต่อการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน นอกจากนี้เขายังสรุปอีกด้วยว่าผลการวิจัยต่าง ๆ ซึ่งให้เห็นว่าการมีเพื่อนที่มีความประพฤติเบี่ยงเบนเป็นตัวทำนายที่แน่ชัดของการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทั้งกลุ่มเยาวชนชายและหญิง (Morash, in Laufer and Day, eds. 1984: 391)

การที่กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลอย่างมากต่อการกระทำผิดกฎหมายของเขาวชมนั้นอาจเป็นด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้คือ

1. การเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากเพื่อนตามแนวคิดของซัทเชอร์แลนด์ และเครสเซย์ (Sutherland and Cressey 1978: 80-83) ซึ่งเสนอทฤษฎีความแตกต่างในการคบค้าสมาคม (Differential Association Theory) เชื่อว่าพฤติกรรมอาชญากร เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้และรับเอาแบบแผนของพฤติกรรม ด้วยการคบค้าสมาคมกับผู้มี ความประพฤติเบี่ยงเบนหรืออาชญากร ยิ่งการคบค้าสมาคมยิ่งใกล้ชิดเท่าไร ก็จะทำให้เกิด การเรียนรู้แบบแผนพฤติกรรมได้มากขึ้นเท่านั้น ดังนั้นการที่เขาวชมนมีเพื่อนสนิทถูกจับกุมจึงชี้ให้เห็นว่าการเป็นเพื่อนสนิทกับเพื่อนถ่ายถอดเลียนแบบพฤติกรรมกันและกัน

2. การสร้างวัฒนธรรมเฉพาะกลุ่มซึ่งเบี่ยงเบนไปจากสังคมใหญ่ (delinquent subculture) ตามความเห็นของโคเฮน (Cohen 1966: 183-186) การกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเขาวชมนเป็นการมีพฤติกรรมตาม วัฒนธรรมเฉพาะกลุ่มซึ่งเบี่ยงเบนไปจากสังคมใหญ่ สาเหตุของการมีวัฒนธรรมเฉพาะ กลุ่มซึ่งเบี่ยงเบนไปจากสังคมใหญ่ก็คือการที่เด็กและเขาวชมนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและ สังคมต่ำมีปัญหาร่วมกันคือไม่สามารถที่จะดำเนินชีวิตให้ประสบความสำเร็จได้ด้วยวิถี ทางอันเป็นที่ยอมรับของสังคมโดยทั่วไป เช่น การมีการศึกษาดีและการมีงานที่ดีทำ เด็กและเขาวชมนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำต่างเชื่อว่าวิถีทางที่สังคมยอมรับเหล่านั้น เป็น วิถีทางที่ถูกกำหนดโดยชนชั้นกลางและเป็นวิถีทางสำหรับชนชั้นกลางขึ้นไปเท่านั้น เช่น การมีงานที่ดีและการศึกษาดีจะต้องเข้าเรียนในโรงเรียนที่ดีด้วย ดังนั้นเด็กและเขาวชมน ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ เช่นเขาวชมนกระทำผิดส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมต่ำ (อรรถา ลิ้มปัทมย์ 2521; พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ 2523; อัจฉราพรหม เทศะปุระณะ 2524) จึงแก้ปัญหาของตนโดยการเกาะกลุ่มอยู่รวมกันและสร้างวิถีทาง และจุดมุ่งหมายของสังคมซึ่งเป็นที่ยอมรับกันในกลุ่มตน เพื่อตนเองจะสามารถประสบความสำเร็จได้ วิถีทางที่แตกต่างเบี่ยงเบนไปจากสังคมใหญ่จึงเป็นวิถีทางของการกระทำผิดกฎหมาย

2. ปัจจัยทางครอบครัว เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญเป็นอันดับรอง ซึ่งรวมถึง ตัวแปรต่อไปนี้คือ การที่บิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกันเพราะหย่า แยกกัน ($O_1 = 0.2983$) การที่บิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกันเพราะบิดาหรือมารดาเสียชีวิต

($C_i = 0.2710$) รายได้ของครอบครัว ($C_i = -0.2263$) การอบรม
 เติบโตแบบปลดปล่อยละเลย ($C_i = -0.2197$) จำนวนพี่น้อง ($C_i =$
 0.2124) และการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ($C_i = 0.2013$)

จากตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับปัจจัยทางครอบครัว ถ้าพิจารณาถึงรายได้
 ของครอบครัว พบว่าครอบครัวของเยาวชนกระทำผิดกฎหมายมีครอบครัวที่มีรายได้
 โดยเฉลี่ยต่ำกว่าครอบครัวของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยต่าง ๆ เช่น
 เบรทไวท (Braithwaite 1979) โควีเคราะหส์สถิติของคาร์วและสาล พบว่า
 เยาวชนกระทำผิดมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ และเป็นบุตรหลานของชนกลุ่ม
 น้อย คิดเป็นจำนวนสูงกว่าเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี ส่วนในประเทศไทยนั้น
 ก็พบว่าเยาวชนกระทำผิดส่วนใหญ่มาจากครอบครัวยากจน (อัจฉา อิมป์ไพธูร์ย์
 2521; พรเพ็ญ เพชรสุศิริ 2523; อัจฉราพรหม เทศะปุระณะ 2524)

นอกจากเยาวชนกระทำผิดกฎหมายจะมีครอบครัวที่มีรายได้ต่ำแล้วยังเป็น
 ครอบครัวที่มีบุตรมากกว่าครอบครัวของนักเรียน กล่าวคือ สูงถึงร้อยละ 58.3 ของ
 เยาวชนกระทำผิดกฎหมายที่มีพี่น้องตั้งแต่ 5 คนขึ้นไป ในขณะที่ร้อยละ 40.8 ของ
 นักเรียนเท่านั้นที่มีพี่น้องตั้งแต่ 5 คนขึ้นไป ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยอื่น ๆ
 ที่ว่าเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีบุตรมาก คิดเป็นจำนวน
 มากกว่าเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิด (West 1969; Hirschi 1969; พรเพ็ญ
 สุศิริ 2523) ในขณะเดียวกัน การวิจัยนี้ยังชี้ให้เห็นว่าลักษณะครอบครัวของ
 เยาวชนกระทำผิดกฎหมายอีกประการที่เป็นตัวแปรที่จำแนกเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย
 ว่าแตกต่างจากนักเรียนคือการมีบิดามารดาที่ไม่ได้อยู่ด้วยกันเพราะหย่า แยกกัน หรือ
 ไม่ได้อยู่ด้วยกันเพราะบิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่งเสียชีวิต ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ
 การวิจัยอื่นที่พบว่าเยาวชนกระทำผิดส่วนใหญ่มีครอบครัวที่มีสถานบ้านแตก (สุวิทย์
 รุ่งวิสัย 2520) บิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกัน (อัจฉา อิมป์ไพธูร์ย์ 2521) มีบิดา
 หรือมารดาเพียงคนเดียวเพราะหย่าร้างหรือคนใดคนหนึ่งเสียชีวิต (Chilton
 and Markle 1972: 34) ยิ่งไปกว่านั้น อนันต์ชัยและคณะ (2527: 136) ยัง
 พบว่าสถานภาพการสมรสของบิดามารดาที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับ
 ประเภทของความผิดโดยที่เยาวชนที่มีบิดามารดาถึงแก่กรรมหรือแต่งงานใหม่กระทำ
 ผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินคิดเป็นจำนวนสูงกว่าเยาวชนที่มีบิดามารดาที่มีสถานภาพการสมรสอื่น

ส่วนในเรื่องการอบรมเลี้ยงดูนั้นพบว่าเยาวชนกระทำผิดกฎหมายจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันสูงในขณะที่นักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่เข้มงวดกวดขันน้อย และเป็นที่น่าสนใจอีกประการที่เยาวชนกระทำผิดกฎหมายก็มีครอบครัวที่ปล่อยปละละเลยมากกว่าครอบครัวของนักเรียนด้วย ซึ่งผลการวิจัยนี้ก็สอดคล้องกับผลการวิจัยต่าง ๆ เช่น ประเทิน มหาชนธ์และคณะ (2521) พบว่า เยาวชนกระทำผิดกฎหมายถูกอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมและแบบดงโหลสูงกว่าเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิดกฎหมาย สวมนาเลสกาและมูซินสกี (Maleska and Mysynski 1970) พบว่า ผู้ที่ยอมรับว่าตนชอบขโมยก็มีบิดามารดาอบรมบังคับเข้มงวดด้วยการดงโหลทางกายสูง และแมคคอร์คและโซลา (McCord and Zela 1959) พบว่า เยาวชนที่มีแนวโน้มจะกระทำผิดกฎหมาย (predelinquents) ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ไม่คงเส้นคงวาในเรื่องระเบียบวินัย แต่ถูกดงโหลทางกายสูง

ปัจจัยเกี่ยวกับตัวเยาวชนเองซึ่งได้แก่ อคติในทัศนคติเชื่อเรื่องแหล่งควบคุมภายใน-นอกตน และความโน้มเอียงไปในทางเป็นปฏิปักษ์ต่อกฎหมายนั้น มีเพียงความเชื่อเรื่องแหล่งควบคุมภายใน-นอกตน ($C1 = 0.1084$) และความโน้มเอียงในทางเป็นปฏิปักษ์ต่อกฎหมาย ($C1 = 0.1373$) เท่านั้นที่เมื่อวิเคราะห์การจำแนก กลุ่มแบบขั้นแล้วตัวแปรทั้ง 2 ถูกนำเข้าร่วมวิเคราะห์แล้วแม้ว่าวิเศษแอมคายังมีนัยสำคัญ แต่ตัวแปรทั้งสองมีค่าสัมประสิทธิ์การจำแนกมาตรฐานต่ำกว่า 0.20 ซึ่งเป็นเกณฑ์ถือว่าเป็นตัวแปรที่ไม่สำคัญเมื่อเปรียบเทียบกับตัวแปรอื่น ๆ ในการจำแนกกลุ่มเยาวชนกระทำผิดกฎหมายและนักเรียน

ผลการวิจัยครั้งนี้ สรุปได้ว่าส่วนใหญ่สนับสนุนทฤษฎีการควบคุมการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน (Control Theory of Delinquency) ของเฮอริช (Hirschi 1969) ซึ่งศึกษาเยาวชนชายผิวขาว จำนวน 1300 คน เป็นนักเรียนเกรด 7 - 12 ในเมืองคลีฟฟอร์ด เนีย เขาเชื่อว่าบุคคลจะกระทำผิดกฎหมายก็ต่อเมื่อความผูกพันกับสังคม (bond to society) ของบุคคลนั้นอ่อนแอลง (Hirschi 1969: 16) เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะบุคคลทั่วไปโดยปกติแล้วจะมีพฤติกรรมในทางดีตามกันและหันเหจากความนึกคิดของผู้อื่น ด้วยเหตุนี้คนเราจึง

กลัวที่จะถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดเบี่ยงเบนไปจากกลุ่มคนปกติ การที่คนประพฤติเบี่ยงเบนได้เช่นผู้มีบุคลิกภาพจิตหวม กล้าแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ได้ก็เพราะเขาไม่รู้สำนึกอายหรือสนใจใยดีต่อบุคคลในสังคมทั้งสิ้น ตัวอย่างนี้จึงแสดงให้เห็นว่าเราไม่มีความผูกพันกับสังคม ฉะนั้นการขาดความผูกพันกับสังคมทำให้มนุษย์มีความประพฤติเบี่ยงเบน

ตามทฤษฎีการควบคุมการกระทำผิดกฎหมายของเขาวชนความผูกพันกับสังคมประกอบด้วยปัจจัยสำคัญที่สุดก็คือการผูกพันกับผู้อื่น (Attachment) (Hirschi 1969: 16-17) เขาเชื่อว่าการผูกพันกับบิดามารดาเป็นเครื่องจูงรั้งมิให้เขาวชนกระทำผิดที่สำคัญยิ่ง (Hirschi 1969: 94-96) ค่านิยมที่บิดามารดาปลูกฝังให้เด็กเช่นการสั่งสอนให้บุตรเป็นคนดีมีศีลธรรมจะยิ่งแน่นแฟ้นขึ้นถ้าความสัมพันธ์ระหว่างบุตรและบิดามารดาเป็นความสัมพันธ์ที่ดี การที่บุตรมีความสัมพันธ์กับบิดามารดาทำให้เขาผูกพันกับความคาดหวังของบิดามารดาด้วย ฉะนั้นเขาจึงเป็นผู้ประพฤติตามกฎเกณฑ์ของสังคมเป็นเด็กดีตามที่บิดามารดาคาดหวังสั่งสอนไว้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย